

ΜΑΡΙΑ: Και ποιος μπορεί να σε δικάσει; Πες μου ντε: Τι έκαμες; 'Ό,τι θα 'καναν όλοι έκαμες... Είδες; 'Όλοι τα γυρίζουν τώρα. Εσφάλαμε λένε. Εσφαλε η Αστυνομία. Σας τράβηξαν σαν εγκληματίες, σαν αλήτες, στα μπουντρούμια. Είδες πώς τα γυρίζουν;

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Μονολογώντας) Μόνο ένας. Μόνο αυτός... Μόνο αυτός μπορεί να με δικάσει. Αυτός που τον βλέπω κάθε βράδυ στον ύπνο μου. Αυτός που μου είπε: «Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια, Μιχάλη». Κι εγώ το πήρα για χωρατό. Γέλασα και τον αποπήρα όταν μου είπε ότι αυτή η υπογραφή θα 'ναι ένα αντίο ή μάλλον ένα χαστούκι στη ζωή. Σ' αυτή τη ζωή που τη ζούμε μόνο άντρες... Ποιος; Ποιος, ρε γυναίκα, θα φέρει πίσω το παιδί μου; Ποιος θα κάνει τώρα άλλο γιο;... Και πώς τον περίμενε ο γέρος! Μήπως κι εγώ δεν τον περίμενα;

ΜΑΡΙΑ: Μιχάλη μου, τι κάνεις έτσι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ποιος θα κάνει άλλο γιο; Εσύ; Κι αν ερχόταν... Ναι, πες ότι ερχόταν, τί θα του 'λεγα όταν ρώταγε για μένα; Εγώ είμαι ο πατέρας σου ο πουλημένος; Ο πουλημένος για μια σύνταξη! Εσύ, ρε γυναίκα, θα 'κανες άλλο; Εσύ μ' αυτόν το βλαμμένο, αυτό το λιποτάχτη που έκανε και Marrowgram για να αποδείξει ότι δεν είναι άντρας;

ΜΑΡΙΑ: Μα... Μιχάλη μου, τι είναι αυτά που λες. Τί λόγια είναι αυτά;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί ψέματα λέω; Βάλανε τόσα μέσα, βάλανε πολιτικούς, βάλανε τον Βαλδή. Λένε τόσα ψέματα, όταν την αλήθεια την ξέρω εγώ! Εγώ, εσύ κι αυτός... Βούιξε ο Ελληνισμός. Βάζουνε πεζούς καβαλαραίους να βγάλουν τους ψεύτες αληθινούς κι αληθινούς τους ψεύτες. Και εκείνοι που 'καναν τη δουλειά τους βγαίνουν τώρα βασανιστές, βγαίνουν ζώα, όταν την ίδια τη ζωή τη βασάνισαμε εμείς. Τη βασάνισα εγώ... Εγώ και τόσοι άλλοι λιμοκοντόροι που τρέξαν στο κάλεσμα της ρεμούλας και της κομπίνας.

ΜΑΡΙΑ: Νομίζω ότι άρχισες πάλι να το παρακάνεις και δεν έχω όρεξη. Άρχισες πάλι τα ίδια! Να σου πω και κάτι άλλο; Νομίζω ότι δεν σκοτίζεσαι ούτε για το τι γίνεται ούτε για το τι θα γίνει... (Κλαίγοντας.) Είναι σίγουρο πια... Δεν ενδιαφέρεσαι για το τι θα πει το Κράτος, ούτε ο κόσμος, ούτε τα δικαστήρια. Αυτός! Αυτός σε νοιάζει τι θα πει ή τί λέει. Άντε, λοιπόν, άντε βρες τον και παράτα με. Πήγαινε σ' αυτόν.. Πήγαινε στον ήρωά σου μπεμπάκο μου! Πήγαινε, αφού η πρώτη ανηφόρα της ζωής σε γονάτισε... Πήγαινε και ζήτα του συγχωροχάρτι. Φύγε και πήγαινε στο «μικρό σου ΗΡΩΑ». Πήγαινε να του κάνεις παρέα... Πήγαινε γιατί σε χρειάζεται... Σε χρειάζεται και πολύ μάλιστα ο ερμίτης... Ο ρεμπεσκέ!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι είπες μωρέ; Ποιος είπες ρεμπεσκέ;

ΜΑΡΙΑ: Ναι, ρεμπεσκέ είναι...! Αρκετά πια το κράτησα. Τον απάρτησε η Κούλα... Πήρε τα παιδιά κι έφυγε...

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Πάει κοντά της και την πιάνει από το μπράτσο.) Μίλα, μωρέ!

Τί είπες;

ΜΑΡΙΑ: Αυτό που άκουσες...! Λίγο καιρό μετά τον τσακωμό σας πήρε τα παιδιά κι έφυγε στην Ελλάδα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αλήθεια λες ή χωρατεύεις;

ΜΑΡΙΑ: Δεν χωράν ψέματα σε κάτι τέτοια.

(Κοκάλωσε ο Μιχάλης. Κουνήθηκε νευρικά προς την κουζίνα να ψάξει γιατσιγάρα και ποτό. Με τρεμουλιαστά χέρια κερνιέται κι αμέσως ανάβει τοιγάρο, με μια όμως απρόσεχτη κίνηση αναποδογυρίζει το ποτήρι με το ουίσκυ στο τραπέζι. Ξαναγεμίζει πάλι με χέρια που τρέμουν.)

ΜΑΡΙΑ: Να τα! Δεν στα 'πα εγώ; Είδες ότι ο «μικρός ΗΡΩΑΣ» σε βασανίζει... Να το, αυτός είναι η ενοχή σου. Πιες τώρα. Πιες και γι' αυτόν λοιπόν...!

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Μονολογεί χωρίς να την κοιτάζει.) Εγώ... Εγώ τον χώρισα με το «ΚΟΛΠΟ» μου. Εγώ... εγώ μπήκα μέσα στο σπίτι του κι έβαλα το διάβολο στο μυαλό της Κούλας...

ΜΑΡΙΑ: Ναι, αυτά να λες τώρα! Δεν θα τα μάθαινε απ' τα κουιιάδια του. Ήταν κι οι δυο στην υπόθεση. Το ξέχασες;

(Έγινε σιωπή. Πίνει δυο-τρεις γουλιές ουίσκυ και ξαφνικά ρωτά.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και δεν τα φτιάξαν από τότε; Τα παιδιά τί γίνανε;

ΜΑΡΙΑ: Πήγανε με τη μάνα τους, έτσι λένε.. Δεν μ' ενδιαφέρει, γι' αυτό δεν ρώτησα και παραπάνω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: «Έτσι, λοιπόν, η Κούλα πήρε και τα παιδιά... Μπράβο... Μπράβο

(Μονολογεί.) Είδες, παιδί μου, πώς πληρώνεται η τιμή και πώς η ατιμία; Με το ίδιο νόμισμα πληρώνονται... Α, ρε πούστη, ντουινιά

ΜΑΡΙΑ: Ναι, λυπήσου τώρα και για εκείνον, δεν με φτάνουν τα δικά μου! Καλά έλεγα εγώ να μην σου τα 'λεγα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καλάμια...!

(Τους διακόπτει το χτύπημα στην πόρτα. Κοιτάζονται. Η Μαρία διστάζει.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Κουρασμένα και Θλιμμένα.) 'Έλα,... τι περιμένεις; Πήγαινε να δεις ποιος είναι,

(Προχωρεί η Μαρία κι ανοίγει την πόρτα και μόλις βλέπει τον επισκέπτη... μένει άναυδη.)

ΜΑΡΙΑ: Ο... Τάκης (Ψελλίζει.)

ΤΑΚΗΣ: (Μπαίνοντας δειλά.) Καλημέρα, Μαρία!

(Το βλέμμα του αναζητεί κάτι. Ο Μιχάλης άκουσε τη φωνή και σηκώνεται.)

Ο Τάκης προχωρεί πιο μέσα..)

ΤΑΚΗΣ: Καλημέρα, Μιχάλη!

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Σαστισμένα.) Τάκη εσύ;

ΤΑΚΗΣ: Ναι, εγώ... Εγώ που 'πρεπε να 'χω... (Τον διακόπτει η Μαρία.)

ΜΑΡΙΑ: 'Έλα,... έλα, πέρασε μέσα, κάθισε.

(Ο Τάκης προχωρεί διστακτικά προς το μέρος του Μιχάλη. Απλώνει το χέρι ΤΟΥ.)

ΤΑΚΗΣ: Γεια σου, Μιχάλη! Τί κάνεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Του πίνει το χέρι και το σφίγγει. Τα λόγια του βγαίνουν πιο δύσκολα.) Φίλε μου!... Φίλε μου!

(Πέφτουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.)

ΤΑΚΗΣ: 'Έπρεπε να 'χα έρθει από καιρό, αλλά... 'Όταν έμαθα, έτσι τυχαία, τα νέα του γέρου δεν μπορούσα να αντέξω άλλο...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σε περίμενα! Κάτι μου 'λεγε

μέσα μου ότι μια μέρα θα 'ρχόσουν. Μέχρι που 'μαθα κι εγώ τα δικά σου νέα. Τότε... Να, τώρα, πριν λίγο, σε μελετάγαμε. Μετά είπα ότι δεν πρόκειται να 'ρθεις.

ΤΑΚΗΣ: Πραγματικά έτσι είπες;

ΜΙΧΑΛΗΣ: 'Όχι... αλλά μου πέρασε απ' το μυαλό.

ΜΑΡΙΑ: Έλα, Τάκη, πες μου τι θα πεις; Τί θα πάρεις; Τί να σου φέρω;

ΤΑΚΗΣ: 'Αφσέ με να σας δω πρώτα. Δεν θέλω τίποτα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Φέρε ένα ποτήρι και παγάκια. Θα πει αυτό που πίνω κι εγώ.

ΤΑΚΗΣ: Ουϊσκι μεσημεριάτικα; Αλλά δεν πειράζει. Φέρε!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ξέρεις, ρε Τάκη, έχω χιλιάδες πέτρες εδώ πάνω στο στήθος που με βαραίνουν. Σήμερα μου προστέθηκε άλλη μια... Νόμιζα ότι θα με γονάτιζε... Και να έγινε το θαύμα: άνοιξε η πόρτα και μπήκες εσύ!

ΤΑΚΗΣ: Ποιος είναι αυτός που δεν έχει πέτρες Μιχάλης

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν ξέρω, αλλά εγώ τον έβαλα το διάβολο στο μυαλό της Κούλας. Έτσι δεν είναι;

ΤΑΚΗΣ: Τι διαφορά κάνει; Ήταν μια κακιά εποχή... Ήταν και πιο ευάλωτη απ' ό,τι πίστευα, ήρθε και το «ΚΟΛΠΟ» και αποδείχτηκε μέχρι που έφτανε η αγάπη της...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αυτό μην το λες!

ΤΑΚΗΣ: Σε κάτι τέτοια φαίνονται οι αγάπες... τα κλάματα, οι όρκοι, οι υποσχέσεις... Αλλά σύμφωνα με τα δικά της κριτήρια... Μήπως δεν είχε και αυτή δίκιο;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δίκιο σε τι;

ΤΑΚΗΣ: Στα δικαιώματα της ζωής... 'Όλοι αξίζουμε πάντα κάτι παραπάνω απ' αυτό που μας προσφέρεται, απ' αυτό που έχουμε. Έτσι δεν είναι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν μπορώ να το χωνέψω...

ΤΑΚΗΣ: Αστα, φιλε μου... Πες μου όμως κάτι: μου κρατάς κακία;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κακία γιατί; Κακία που χάθηκα. Κακία που βγήκα σωστός. Κακία που 'ρθαν έτσι τα πράγματα...

(Η Μαρία φέρνει ξηρούς καρπούς.)

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μα, Τάκη, αστειεύεσαι τώρα;

ΤΑΚΗΣ: 'Όχι... όχι δεν αστειεύομαι. Είναι κι εμένα μια απ' τις πέτρες που με πλακώνουν. Συνέχεια λέω στον εαυτό μου ότι δεν επέμενα όσο έπρεπε. Δεν έπρεπε να φερθώ έτσι... Να πω αυτά που είπα.